

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing on a staircase. The man is wearing a dark suit and the woman is wearing a black dress. They are looking at each other and about to kiss. The background is a blue sky with clouds.

Jackie Ashendenová
Nevěsta
odvedle

 HARLEQUIN[®]
TM

JACKIE ASHENDENOVÁ

NEVĚSTA ODVEDLE

PŘEKLAD

HELENA DVOŘÁKOVÁ

Milá čtenářko,

naposledy se tento měsíc setkáme s bratry Marchettiiovými, o nichž nám vyprávěla Abby Greenová. V březnu to byl Nikos v příběhu O čem slečna nemluví, v květnu Maks v Nebezpečně návykových nocích a tento měsíc je to povídka nazvaná Žena, na niž měl zapomenout a... to je trochu problém. Hlavní hrdina má totiž dvojí identitu. Na západě je znám jako Sharif Marchetti, ve své vlasti kdesi na Blízkém východě pak jako šejk Šaríf. A protože se příběh odehrává tam i tam, vystupuje v knize pod oběma jmény.

Jestliže jeden z bratrů Marchettiiových je Řek, druhý Rus a třetí Arab, podobně složité to budou mít i tři bratři – trojčata – původem z Argentiny z další mé minisérie. S osudem prvního z nich (Příběh plný tajemství) se můžete rovněž seznámit tento měsíc. Jmenuje se Finn, a je to Angličan. V srpnu se dozvíte více o jeho bratrovi, který je už podle názvu příběhu Zkrocení benátského vlka Ital. A třetí, Max, žije kdesi v Karibiku, více se o něm dočtete v romanci Pravidla nejsou pro bohaté v říjnu. Jak je to možné? Trojčata, neznají se, a každé žije úplně jinde? Počkejte si, až mé knihy vyjdou, vše se vyjasní! Všechny tři příběhy napsala Lucy Kingová.

A do třetice příběh na pokračování. Povídka Millie Adamsové Bez tebe jsem ztracen navazuje na Ukračenou princeznu z dubna.

A co že mají všechny tyhle řady, příběhy a hrdinové společného?

S láskou

Váš Harlequin

Jackie Ashendenová

NEVĚSTA ODVEDLE

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The World's Most Notorious Greek

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:
Helena Dvořáková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Jackie Ashenden
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8177-5 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8178-2 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8179-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Willow Hallová dosud žádného nahého muže nespatriila. Pokud tedy nepočítala ty, kteří se objevili na monitoru jejího počítače, když při brouzdání po internetu nedopatřením klikla na špatný odkaz. Rozhodně ne muže, který troufale vycházel z jezera, jako by mu bylo úplně jedno, jestli tu někde není někdo, kdo by ho mohl zahlédnout.

Samozřejmě, vzhledem k tomu, že jezero bylo součástí panství Thornhaven, a šlo tudíž o soukromý pozemek, nejspíš nepředpokládal, že se v houští na břehu jezera bude někdo ukrývat a sledovat ho.

Na druhou stranu, přestože byl Thornhaven po smrti starého majitele již několik měsíců opuštěný, pořád se jednalo o soukromý majetek, na nějž ten muž zcela zjevně neoprávněně vniknul.

Ne že by snad ona sama – přísně vzato – byla menším narušitelem než on. Ale přesto... Žila v těsném sousedství panství, chodila po jeho pozemcích celé roky, jako dítě si hrála v jeho lesích a zbožňovala jeho nanejvýš přirozený charakter od doby, co si dokázala vzpomenout, takže i když to ve skutečnosti nebyl její majetek, vnímala ho tak.

Když se dnes ráno vydala sbírat ostružiny, určitě nečekala, že narazí na někoho, kdo se bude koupat v jezeře... a ještě k tomu *nahý*.

Měla by se sebrat a odejít. Navštívit správce a sdělit mu, že v jezeře zahlédla jakéhosi cizince. Vážně by tu neměla dál trčet a zírat zpoza stromů jako nějaký úchyl v baloňáku.

A přesto se ani nepohnula.

Byla doslova jako přikovaná. Voda šplouchala na cizincovo nahé tělo, když vycházel z jezera, a letní sluneční paprsky pozlacovaly jeho už tak mimořádně zlatavou kůži. Byl vysoký, měl široká ramena, štíhlé boky, dlouhé, svalnaté nohy a jeho hrud' a břicho vypadaly jako vytesané z mramoru.

Zatímco pomalu vystupoval z vody, zvedl ruce, aby si odhrnul prameny černých vlasů, jež mu sklouzly do čela, a jeho bicepsy se napnuly.

Bože...

Willow vyschlo v ústech, její tělo zaplavil nevysvětlitelný žár a začaly jí hořet tváře. Tohle nebylo správné. Tohle opravdu nedělala. Možná kdysi, když jako puberťačka stěží ovládala svou zvědavost a vlastní divoké touhy, by ji něco podobného mohlo napadnout... Ale teď?

Bylo jí pětadvacet, proboha, ty dny měla už dávno za sebou.

Přesto nebyla schopná přimět své nohy k pohybu. Svírala košík s ostružinami a prsty ji svrběly dosud nepoznanou touhou dotknout se ho. Přejet po všech těch úchvatných svalech, aby se ujistila, že je skutečný. Protože někdo tak nádherný snad ani skutečný být nemohl. V kavárně ve vesnici, kde pracovala, takového muže rozhodně nikdy nepotkala.

Vypadal jako jedna z těch řeckých soch v otcových knihách o dějinách umění – až na to, že nebyl z travertinového mramoru, nýbrž z masa a kostí.

Nehýbala se, pomalu ani nedýchala a sledovala, jak se ten vzor mužské krásy sklání k malé hromádce oblečení, jež ležela na šterkovité pláži. Zvedl tmavě

modré tričko, a když se vzápětí začal osušovat, Willow málem vyskočilo srdce z hrudi.

Její pohled sklouzl níž. K jeho nejmužnější části...

Tváře jí hořely, jako by jí na ně někdo vychrstl vroucí vodu.

Na tohle by se vážně neměla dívat.

Měla by se vrátit do domku, v němž žila se svým otcem, kterého nerada nechávala dlouho samotného. Před devíti lety ho postihla mozková příhoda, jež negativně ovlivnila jeho fyzické možnosti, takže teď byl do značné míry odkázaný na Willow. Což upřímně nenáviděl. Ani jeden z nich s tím však nemohl nic dělat, neboť nikdo jiný, kdo by se o něj postaral, se zkrátka nenabízel. Jeho jedinou pečovatelkou tak byla Willow... a svou povinnost brala nesmírně vážně.

Věděla, že je nejvyšší čas, aby přestala zírat a vypadla.

Cizinec sklonil hlavu a začal si otírat svou úžasnou hrud. Jeho profil byl stejně dokonalý jako všechno ostatní. Měl vysoké čelo, rovný nos, fantastické lícní kosti a silnou hranatou čelist. A na krásně tvarovaných, smyslných rtech mu pohrával šibalský úsměv...

Jak ráda by se dozvěděla, co ten úsměv vyvolalo.

Neměla jsi náhodou v úmyslu odejít?

Ano, přesně to se chystala udělat. A taky to udělá. Hned teď.

„Tady odtud budete mít lepší výhled,“ pronesl najeďnou nenučeně ten muž a kývl hlavou na místo kousek před sebou.

Willow ztuhla. Jeho hlas byl hluboký a sytý. Jeho přízvuk působil aristokratickým dojmem, zároveň v něm ale bylo něco, co naznačovalo, že strávil dlouhý čas mimo Anglii.

Ani se nepohnula. Nemohl přece mluvit k ní. Ukryvala se za křovím tak, že nepřipadalo v úvahu, aby ji zahlédl. Vůbec se nepodíval jejím směrem.

Nejspíš hovořil s někým jiným. S někým, koho neviděla. Nebo možná telefonoval. Ale ne, to byla hloupost. Právě vylezl z jezera a vzhledem k jeho nahotě bylo zcela zjevné, že u sebe žádný telefon nemá.

„Mimochodem, byly to vaše vlasy,“ pokračoval, načež se znovu sklonil k hromádce oblečení a vzal do ruky černé trenýrky. „Pokud by vás zajímalo, co vás prozradilo. Jsou velice zářivé. Navrhuju, abyste si je zakryla šátkem nebo kloboukem... až se příště budete chtít schovávat ve křoví a někoho šmírovat.“

Zatraceně. Mluvil s ní.

Zalila ji mohutná vlna studu a její tělo bylo rázem jako v ohni. Takový pocit nezažila už celé roky. Naplnily ji stejné rozpaky, jako když k ní v dětství otec promlouval tím svým tichým, chladným hlasem. Hlasem, který používal vždy, když provedla nějakou špatnost.

Však jsi taky provedla špatnost. Narušila jsi soukromí toho muže.

Nezbývalo jí než se přiznat ke své netaktnosti, omluvit se mu a slíbit, že se to už nebude opakovat.

Tiše se nadechla, pokusila se potlačit změř nevítaných emocí a vyšla zpoza keře.

Ten úchvatný muž se napřímil. Byl stále nahý. V jedné ruce držel tričko a ve druhé trenýrky. Nezdálo se, že by se cítil trapně či rozpačitě. Na druhou stranu, neměl se zač stydět.

Větší skvost Willow za celý svůj život nespatriila.

Měl hluboké temně modré oči, a když na ni pohlédl, jako by jejím tělem projel krátký, prudký elektrický výboj. Zničehonic se jí nedostávalo vzduchu a její mysl byla naprosto prázdná.

Potom se usmál a Willow rázem zapomněla, kde je. I kým je. Neboť ten úsměv byl vřelý, nezbedný a smyslný zároveň. Polévalo ji zvláštní horko a ona nevěděla proč. Proč by měla takhle reagovat na obyčejný úsměv?

Ten muž je nebezpečný.

Ta myšlenka jí prolétla hlavou, aniž by tušila proč. Nedávala totiž žádný smysl. Ten muž ji nijak neohrožoval. Prostě tam jen stál a usmíval se na ni.

„Chcete se dál dívat?“ Jeho oči se pobaveně zaleskly. „Nebo se mám obléct?“

Willow se snažila přimět svůj mozek zase pracovat. Její myšlenkové pochody byly pomalé, jako by se utápěly v rozpuštěném karamelu. „Omlouvám se,“ řekla skřípavým hlasem. „Zaslechla jsem šplouchání a přišla se podívat, co se děje.“ Pak, protože tu koneckonců neměl být, dodala: „Víte, že se jedná o soukromý pozemek?“

Pobavený výraz v jeho očích jako by ještě nabral na intenzitě. „Ach, ano, vím. To je přece podstata neoprávněného vniknutí, ne?“

Takže... to udělal vědomě? Nedávalo to smysl. Proč by záměrně porušoval zákon? Nebál se, že ho nahlásí? Netvářil se znepokojeně. Nezdálo se, že by si s něčím dělal starosti, což Willow nepřipadalo fér. Obzvlášť když ona sama měla pocit, jako by ji zasáhl blesk.

„Dobře,“ nadnesla co nejroztvářejším hlasem. „Navrhuju, abyste se oblékl a tento pozemek, na který jste neoprávněně vstoupil, opustil. Zdejší správce nepatří k nejlaskavějším a mohl by se rozhodnout zavolat policii.“

„Beru na vědomí,“ odvětil suše ten muž. „Je to snad váš majetek?“

„Ne. Jsem sousedka. Mám povolení.“ Což byla pravda. Její otec a předchozí majitel Thornhavenu, nedávno zesnulý vévoda z Audley, se spolu přátelili a měli pochopení pro její dětské toulky. Alespoň předtím, než se z vévody stal samotář.

„Chápu.“ Naklonil hlavu a jeho oči zvláštně zajiskřily. „Takže... už jste se dostatečně vynadívala?“

Willow opět zrudla, ale snažila se to ignorovat.

Když dokáže zachovat dokonalý klid on, není důvod, aby to nedokázala i ona.

„Ano, myslím, že ano.“ Podívala se na něj a dala si záležet, aby v jejím pohledu nebyl ani náznak zájmu či obdivu. „Vlastně ani není na co koukat.“

Očekávala, že bude naštvaný, nebo dokonce trochu zklamaný. Ale nebyl.

Místo toho se zasmál a ten zvuk ji doslova šokoval. Pohltil ji jako rozpuštěná tmavá čokoláda. Dokázala v tu chvíli myslet jen na to, že ještě nikdy nikoho neslyšela takhle se smát. Vlastně... už strašně dlouho neslyšela jakýkoli smích.

„Nechci vám odporovat,“ poznamenal, „ovšem ruměnce na vašich tvářích naznačují něco jiného.“

Ó ano, je nebezpečný. Velmi nebezpečný.

Ten smích rezonoval celým jejím tělem, jako by byla ladičkou, do níž právě udeřil, a ona neměla poněti proč. Nechápala, proč na něj takhle reaguje. Věděla jen, že ji jakýsi instinkt hluboko v jejím nitru nabádá, aby od něj co nejrychleji utekla.

Willow ale už dávno přestala naslouchat svým instinktům, protože se vždycky mýlily. Nehledě na to, že útekem by přiznala, že se jí ten muž nějakým způsobem dostal pod kůži, což nemohla dopustit.

„Mé červené tváře mají co do činění s tím, že tu na mě znenadání začal dotírat nahý cizinec. Nic jiného v tom nehledejte,“ opáčila. „Mohl byste si konečně obléct ty trenýrky.“

Zvedl obočí. „Stejně jako vy byste se mohla otočit.“

Snažila se nevnímat své hořící tváře. „Na to je už trochu pozdě, nemyslíte?“

„Ovšem.“ Pobavený lesk v jeho očích se proměnil v něco jiného... mnohem intenzivnějšího. „V tom případě vám jistě nebude vadit, když nebudu zbytečně pospíchat.“ Znovu naklonil hlavu a zvědavě si Willow prohlížel. „Klidně pokračujte ve sběru ostružin. Nebo

tu můžete zůstat a dívat se, jak se oblékám. Ani jedno z toho pro mě nepředstavuje problém.“

Otevřela pusy, aby mu pověděla, že rozhodně nezůstane, ale on na její odpověď nečekal. Místo toho se obrátil, přešel k místu, kde ležely černé běžecké šortky a draze vypadající běžecké boty, a beze spěchu se začal oblékat.

Jeho ladné atletické pohyby Willow zvláštním způsobem hypnotizovaly, takže jí pár chvil trvalo, než si uvědomila, že ani zdaleka nepokračuje ve sběru osrůžin, jak měla v úmyslu.

Bylo to absurdní.

„Už jdu,“ oznámila jemu i sobě zároveň.

Neodpověděl. Sklonil se, aby si zavázal tkaničky, a jeho černé vlasy se na slunci oslnivě zaleskly.

Navzdory svému prohlášení se Willow nepohnula ani o píd. Její tělo jako by mělo vlastní rozum a chtělo zůstat v jeho blízkosti. Což nedávalo žádný smysl. Jistě, na střední ji pár kluků dokázalo pobláznit, ale od té doby ne. Na podobné věci neměla čas ani chuť. Musela se soustředit na péči o otce a na to, aby vydělala dost peněz na pokrytí všech výdajů. To bylo důležitější než rozplývat se nad nějakým mužem, takže nechápala, proč tu dál stojí... co je na tomto konkrétním muži tak fascinujícího.

Napřímil se. Tričko měl stále ještě v ruce a vystavoval na odiv své fantastické zlatavé tělo. A jakmile se obrátil čelem k Willow a podíval se na ni – tentokrát bez úsměvu na rtech –, nebezpečí, které z něj vyzařovalo už dřív, o sobě dalo znovu vědět. Z nějakého důvodu však ve Willow neprobouzelo strach, nýbrž zcela jiný pocit. Pocit, jenž nápadně připomínal vzrušení.

Víš, že to je špatné. Odejdi.

Ovšem vzduch mezi nimi houstl tím nejpodivnějším napětím. Doslova sálal horkem a jiskřil elektřinou – jako atmosféra těsně před letní bouří.

Věděla, že musí vyklidit pole. Vymanit se z jeho znepokojivého vlivu, který nedokázala ignorovat, ať se snažila sebevíc.

A přesto dál zůstávala stát na místě.

Vykročil směrem k ní. Bez sebemenšího zaváhání se k ní přibližoval jako úchvatný panter pronásledující svou kořist. Byl už tak blízko, že viděla lesknoucí se kapky vody na jeho kůži. Cítila z něj svěží vůni jezera podtrženou čímsi teplejším, kořeněným a nesmírně mužným.

Zatajila dech. Voněli všichni muži tak příjemně? Nebo jen on?

Byl tak vysoký, že musela zaklonit hlavu, aby se na něj mohla podívat, což se jí dosud nikdy nestalo. Nebo si to aspoň nevybavovala.

„Koukněte se na sebe,“ pronesl hlubokým, vřelým hlasem, jenž jí nedovoloval se pohnout. „Máte ve vlasech listí.“ Natáhl ruku a nenuceně začal cosi vytahovat ze zacuchaného chumlu na jejích zádech. A ona neměla sílu mu v tom zabránit. „Vypadáte jako Diana, ta lovkyně... víte?“ Vytáhl další list. „Co jste tu lovila, Diano? Byl jsem to já? No, v tom případě je lov u konce. Dostala jste mě.“ Pak jí bez váhání zabořil prsty do vlasů, sevřel ruku v pěst a jemně ji přiměl ještě víc zaklonit hlavu.

Willow byla naprosto ochromená. Její srdce tlouklo tak hlasitě, že nic jiného neslyšela. A neviděla nic než temně modrou barvu jeho očí.

Něco takového dosud nikdy nezažila. Nikdy nestála v tak těsné blízkosti muže, aby cítila jeho žár... jeho teplotu, kořeněnou vůni. Nikdy neměla takové silné prsty propletené ve vlasech.

Zaplavila ji touha – zakázaná, žhavá a zoufalá. Přestože neměla ponětí, po čem tak strašně prahne.

On to ale podle všeho věděl, neboť zašeptal: „Je

načase vzít si svou trofej, má lovkyně.“ Načež se k ní naklonil a jeho ústa splynula s jejími.

Achilles Templeton, sedmý vévoda z Audley, v bulvárních plátcích známý prostě jako Temple, byl zvyklý líbat ženy, které neznal.

Učinil tak již mnohokrát... a vždy s velkým potěšením. Ženy pro něj obecně představovaly nemalé potěšení a dělal vše proto, aby i ony o něm smýšlely stejně. Většinou však svou pozornost věnoval celebritám a vymetačkám večírků – zkušeným ženám, které přesně věděly, s kým mají tu čest a do čeho s ním jdou.

Ne naprostým cizinkám, jež se s listím ve vlasech potulují po jeho panství a špehují ho při plavání.

Vlastně neměl tak úplně tušení, co ho právě tuhle cizinku přimělo políbit.

Kdyby se s ní setkal při běhu, mohl by to dávat za vinu vysoké hladině adrenalinu. Když ale vylézal z vody, adrenalinem rozhodně napumpovaný nebyl. Právě naopak. Byl chladný jako led. Své emoce měl dokonale pod kontrolou od chvíle, kdy dnes brzo ráno dorazil na Thornhaven, aby se postaral o otcovy záležitosti.

Staré panské sídlo však bylo plné duchů a nepříjemných vzpomínek, takže se rozhodl, že je zaplaší pořádnou fyzickou aktivitou. Ani třicet kilometrů běhu a plavání v ledovém jezeře ho však nedokázaly zbavit strachu, jenž se ho zmocnil v okamžiku, kdy překročil práh.

Až ta žena mu přinesla rozptýlení, po němž tak toužil.

Když vylézal z jezera, zahlédl její zářivé vlasy a pobavilo ho, jak se snažila zůstat ukrytá. Neboť ty jasné zlatavé tóny nebylo v okolní zeleni možné skrýt.

Jakmile ale vystoupila zpoza stromů, jeho rozverná nálada se rázem vypařila.

Byla vysoká, působila vznešeně a vlasy, jež jí splývaly po zádech, hrály všemi odstíny blond a zlatohnědé. Tvář měla živou, její rysy představovaly fascinující kombinaci smyslnosti a nevinnosti a její oči svou zlatohnědou barvou připomínaly vzácné topazy. Co měla na sobě, to si už s odstupem nějak nedokázal vybavit.

S jistotou však věděl, že vypadala jako zlatá bohyně a dívala se na něj způsobem, jako by dosud nic podobného nespatriila. Jako by umírala vedrem a žíznila a on byl chladnou vodou...

Ženy na něj vždy hledívaly s touhou a nenasytostí, ale že by někdy v jejich výrazu zaznamenal údiv, na to si vážně nevzpomínal. Zasáhlo ho to jako rána do břicha a strach, jenž ho sužoval, se vmžiku rozplynul.

Chtěl jí jen vyndat listí z vlasů. Nebo si to aspoň namlouval, když se rozešel směrem k ní.

Neměl v úmyslu zabořit prsty do té nádherné záplavy vlasů. A neměl v plánu sklonit hlavu a pohlit ty úchvatné rty svými vlastními.

Byla by zcela v právu, kdyby mu dala facku a zavolala policii. Ale neudělala to.

Vůbec se nepohnula. Prostě na něj jen hleděla a její oči planuly touhou a nevyslovenou otázkou, kterou si nejspíš sama ani neuvědomovala.

A tak jí dal odpověď. Aniž by o tom přemýšlel.

Její ústa byla teplá, cítil však, jak je napjatá... a zaskočená. Jeho rty jemně spočívaly na jejích a s prsty propletenými v hedvábné hřívě jejích vlasů nehybně vyčkával, jak zareaguje. Jestli ho odstrčí, nebo pustí dál.

Zachvěla se, jako by sváděla nějakou vnitřní bitvu, a pak náhle kapitulovala. Její ústa změkla, lehce se rozevřela a dovolila mu ochutnat lahodnou směsici trpkých ostružin a čehosi sladkého. Medově sladkého.

Z hrdla se jí vydral tichý zvuk a Achilles ucítil, jak mu její prsty váhavě přejíždějí po hrudi. Měl v tu chvíli

pocit, jako by mu na kůži spočinula hvězda, jež právě spadla z nebe.

Theos, ten dotek ho doslova spaloval. Zároveň ho ale i uzemnil a zbavil plíživého pocitu neskutečna, který v něm návrat na Thornhaven vždycky vyvolával.

Ovšem pak, znenadání, se ten teplý dotek její ruky změnil. Už mu nepřejížděla po hrudi, ale nelítostně ho tlačila pryč. Odstrkovala ho.

Nechtěl ji pustit, protože věděl, že když tak učiní, nepříjemný pocit, který právě zaplašil, se zase hned vrátí. Nikdy se však nevnucoval nikomu, kdo o něj nestál, takže se přinutil uvolnit ruce a nechal se odstrčit.

Lesk v jejich očích se roztavil jako tekuté zlato na slunci. Tváře měla zardělé, rty plné a rudé a dole na krku viděl, jak zběsile jí buší srdce.

„Já...“ začala sytým, zastřeným hlasem. „Já... nevím... nemůžu...“ Zmlkla a se zrychleným dechem na něj jen upřeně zírala.

A než stačil cokoli říct, zvedla košík, který upustila na zem, otočila se a rozeběhla se po cestičce vedoucí kolem jezera.

Achilles stál bez hnutí na místě a bojoval s nutkáním vydat se za ní a chytit ji. Zmocnit se na lesní pěšině jejího pružného, pevného těla a znovu rozptýlit všechny ty znepokojivé myšlenky, které ho mučily.

Ten pocit se mu vůbec nezamlouval. Své touhy měl přece vždy pod kontrolou. A ženy nikdy nenaháněl. Proč by to taky dělal, když mu samy padaly k nohám.

Říkala, že je sousedka. No, zahájit působení na Thornhavenu vyděšením sousedky by asi nebyl zrovna nejlepší nápad, že?

Takže čekal, zhluboka dýchal a jeho touha pozvolna ustupovala. Nechápal, co ho to napadlo, takhle ji políbit. Zjevně se příliš nechal ovládnout pocitem, že je zpět na rodinném panství.

To se už nebude opakovat.